

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/21/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511219476
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1511219476.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: P. O., G.. XX.XX.XXXX, E. K. Š. G. X, P., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Važecká 16, 080 05 Prešov, zast.: JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 1.627,10 € (49.017,94 Sk) s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V, č.k. 39C 83/2012-40 zo dňa 04.06.2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa **p o t v r d z u j e**.

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 51,98-€ k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uznesením konanie zastavil. Odporcyni nepriznal náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal náhradu trov konania. Ďalej súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi v sume 90,87-€ po právoplatnosti rozhodnutia.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že vzhľadom na dispozitívny prejav navrhovateľa, a to späťvzatie návrhu na začatie konania v celom rozsahu konanie vo veci samej podľa ust. § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, nakoľko si však odporkyňa náhradu trov konania neuplatnila, náhradu trov konania jej nepriznal.

V súvislosti s náhradou trov vedľajšieho účastníka súd uviedol, že z právneho predpisu nevyplýva žiaden spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi a vedľajším účastníkom, ktorý vstúpil z vlastnej iniciatívy do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p., nepreukázal trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, preto súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nepriznal.

O vrátení alikvotnej časti súdneho poplatku súd rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3) a ods. 4) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 21.06.2012 odvolaním vedľajší účastník a to v časti, v ktorej súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 146,78-€ na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Podľa názoru vedľajšieho účastníka súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nesprávne právne posúdil, nakoľko výrok o náhrade trov konania bolo potrebné posúdiť podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a nie podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., keďže vedľajší účastník v konaní vystupoval na podporu procesne úspešného žalovaného. Ak si vedľajší účastník uplatnil trovy v podaní doručenom súdu 08.02.2012 a súd v späťvzati žaloby rozhodoval od stola, mal vedľajšieho účastníka vyzvať, či mu v konaní trovy vznikli a v akej výške. V množstve súdnych sporov spôsobil vstup vedľajšieho účastníka do konania pre navrhovateľa odradzujúco uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku. Poukázal na čl. 7 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého členské štáty sú povinné zabezpečiť, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Konajúci súd by tak mal podporovať prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že združeniu prizná náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa pritom v tej istej právnej veci vydal platobný rozkaz zo dňa 04.10.2011, sp. zn.: 27Rob/1226/2011, v ktorom žalovaného zaviazal na úhradu celej dlžnej sumy s príslušenstvom ako aj trov konania. Prax má pritom potvrdzovať, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá advokáta, ako ani združenie, prípadne len výnimočne. Agenda vykonávaná združením vedľajšieho účastníka si vyžaduje právnickú kvalifikáciu, ako aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, čo sa týka technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jeho spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, a preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv je realizovanie činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. Podľa názoru vedľajšieho účastníka súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora EÚ, kedy sa členské štáty EÚ a charty základných práv EÚ zaviazali zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka má svedčať aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., podľa ktorého trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

Vedľajší účastník ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09 podľa ktorého zásada účinnej ochrany ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.01.2012, č.k.: 3Co/131/2011-85 kedy súd ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, nakoľko nemožno podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu činnosti odbornosťou v odbore právo. Sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods. 4, § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením vedľajšieho účastníka na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc podľa vedľajšieho účastníka možno vo všeobecnosti vyvodiť z čl. 47 ods. 3 Ústavy, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní. Preto je vedľajší účastník zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto právne zastúpenie realizovať. Vedľajší účastník poukázal na to, že o nároku vedľajšieho účastníka konania na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté, preto predložil aj ďalšie rozhodnutia, a to uznesenie KS Prešov zo dňa 23.02.2012, č.k.: 2Co/16/2012-60, uznesenie KS Prešov zo dňa 23.02.2012, č.k.: 18Co/16/2012-48, uznesenie KS Prešov zo dňa 30.04.2012, sp. zn.: 7Co/31/2012 a ďalšie.

Nakoľko z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel žalobca vedľajší účastník, ktorý v konaní podporoval žalovanú, má nárok na náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILIFT C-283) vedľajší účastník podľa ust. § 109

ods. 1 písm. c) O.s.p. navrhol konanie prerušiť a požiadať súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1) Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2) a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na ochranu spotrebiteľa za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť sa spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3) Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4) Či je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, ak v tej istej veci súd najprv v platobnom rozkaze dodávateľovi prizná náhradu trov konania a po zrušení platobného rozkazu v konečnom rozhodnutí Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov v úspešnom konaní trov konania neprizná.

Predmetné otázky mal vedľajší účastník za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku existencie Združení a de facto o otázku prežitia Združení. Združenie vstúpi do konania, spotrebiteľ je v danom konaní úspešný, čím je daný reálny výsledok ochrany spotrebiteľa, avšak súd chce túto činnosť pri ochrane spotrebiteľa paralyzovať nepriznávaním trov Združeniu.

Navrhovateľ sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 12.10.2012. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok o náhrade trov konania preskúmal a podľa § 219 O.s.p. ho potvrdil. Uplatnil si tiež náhradu trov odvolacieho konania vo výške 51,98-€.

Navrhovateľ v podanom vyjadrení poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O.s.p.. Podľa názoru navrhovateľa vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie MV SR má samotné združenie vo svojich radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie. Ak by predsa bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, bez práva na náhradu trov konania. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník nevedel naplniť predmet svojej činnosti. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Podľa názoru navrhovateľa úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavené a odborne kompetentné. Poukázal na to, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní, pričom nemá žiadnu

vedomosť o prejednávacom prípade a viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Trovy vedľajšieho účastníka tak nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo má byť dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p.. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšieho účastníka neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a ods. 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka. V súvislosti s dôvodnosťou náhrady trov konania podľa ust. § 137 O.s.p. uviedol, že združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Preto sa na vedľajšieho účastníka predmetné ustanovenie nevzťahuje. Ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Z predmetných ustanovení však nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Právnym zastúpením vedľajšieho účastníka tak dochádza len k nadbytočnému navyšovaniu trov konania.

K návrhu vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie uviedol, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania vzhľadom k tomu, že v každom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť trov konania. V zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 10 ods. 1 O. s. p. preskúmal vec v napadnutej časti podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Predmetom konania je rozhodovanie o náhrade trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v konaní.

Odvolací súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdny dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktné definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), dovodil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď.).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únievého a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES
- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Š. a kolektív, K. edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 9Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Predmetom odvolacieho konania bol nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Podľa obsahu odvolania vedľajší účastník v odvolaní v prvom rade namieta nerovnaký prístup súdu a tú skutočnosť, že mu súdom prvého stupňa je odmietané právo na právne zastúpenie advokátom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvého stupňa neodmietol vedľajšiemu účastníkovi na riadne právne zastúpenie advokátom (resp. právnu spoločnosťou). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa takýto postup ani nenasvedčuje. Preto odvolanie vedľajšieho účastníka je v tomto smere nedôvodné a kontraproduktívne.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Z konania pred súdom prvého stupňa mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník na strane odporcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.02.2012 prostredníctvom svojho právneho zástupcu vstúpil do konania, a to podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p.. Súčasne požiadal o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh a uplatnil si náhradu trov konania. Súčasne predložil všeobecné plnomocenstvo právnomu zástupcovi na zastupovanie v súdnych konaniach, predovšetkým v konaniach, v ktorých bude vystupovať ako vedľajší účastník v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov. Navrhovateľ podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 31.05.2012 vzal návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a požiadal o vrátenie súdneho poplatku.

K podaniu priložil vedľajší účastník kópiu plnomocenstva zo dňa 02.01.2012, ktorým vedľajší účastník splnomocnil advokáta, JUDr. Ambróza Motyku s. r. o. ...“na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe Združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na Zastupovanie združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov“.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania.

Vedľajšiemu účastníkovi teda môžu patriť trovy právneho zastúpenia, musia však spĺňať podmienku, že boli potrebné pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, musí prihliadať a každý jeden úkon právnej služby musí posudzovať podľa toho, či bol potrebný na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelne vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, prípadne úkony, ktoré podnietili konanie navrhovateľa k späťvzatiu návrhu.

Z úkonov vedľajšieho účastníka a to z podania zo dňa 06.02.2012, doručenému súdu dňa 08.02.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Týmto podaním, ktorým zahlásil svoj vstup do konania zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu na začatie konania. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 02.01.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu je zastúpený advokátom, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov konania. Zo samotného podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vyplýva, že žiadal o doručenie návrhu na začatie konania, z čoho je zrejmé, že sa chcel oboznámiť so spisovým materiálom. Nie je v danom prípade zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka konania oboznámil so spisovým materiálom. To, že právny zástupca vedľajšieho účastníka považoval za potrebné oznámiť vstup združenia do konania, o predmete ktorého nemal vedomosť, nie je úkonom v konaní, a uplatnené trovy konania za tento úkon nie sú účelne vynaložené.

Z obsahu plnej moci ani je nie je zrejmé pre aké konanie je predmetná plná moc udelená. Je potrebné konštatovať, že ide o všeobecné splnomocnenie vyjadrené „...na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe Združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na Zastupovanie združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov“. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania vedľajší účastník nepoznal predmet sporu a ani len nemal vedomosť, či v predmetnom konaní bude vôbec zastupovať, čo je zrejmé z dátumu udelenia plnej moci zo dňa 02.01.2012 a listu, ktorým vstúpil vedľajší účastník do tohto konania zo dňa 06.02.2012. Odvolací súd nepopiera existenciu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia právny zástupcom vedľajšieho účastníka, len za tento úkon vedľajšiemu účastníkovi správne nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku účelnosti vynaloženia vyžadovanú § 142 ods. 1 O. s. p..

Z konania nemožno dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal žalobu späť na základe konania či ingerencie vedľajšieho účastníka v konaní pred súdom prvého stupňa, nakoľko navrhovateľ dôvod späťvzatia návrhu nekonkretizoval. Odvolací súd poznamenáva, že jedine navrhovateľ ako pán sporu má právo disponovať so žalobou, čo zahŕňa aj jej späťvzatie či už s uvedením dôvodu alebo bez. Súd pritom v prípade späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, neskúma aké dôvody navrhovateľa k späťvzatiu žaloby viedli. V danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva za dôvodné. Záver súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za úkony právnej služby je preto správny. V konaní pred súdom prvého stupňa odvolací súd ďalší úkon zo strany vedľajšieho účastníka v prospech odporcu nemal za preukázaný. I keď vedľajší účastník v podanom odvolaní poukazuje na vzniesenie námietky premičania nároku uplatňovaného navrhovateľom, odvolací súd vykonanie predmetného úkonu v prvostupňovom konaní nemal za preukázané. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd prvého stupňa správne rozhodol, keď vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O. s. p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy odvolacieho konania vyčíslil vo výške 51,98-€, pozostávajúce z 1 úkonu právnej služby vo výške 42,82-€ s DPH a režijného paušálu k právnemu úkonu vo výške 9,16-€ s DPH, ktorých náhradu odvolací súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.